

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 608/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť S. C., P., ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co/38/2012 z 18. februára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2013 doručená sťažnosť S. C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co/38/2012 z 18. februára 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní pred Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). O jeho návrhu rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 194/2003-660 z 23. februára 2012 tak, že určil, ktoré hnutel'né a nehnuteľné veci tvoria BSM, a následne toto BSM spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku vyporiadal.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie sťažovateľ aj žalovaná – M. C., rod. P. (ďalej len „žalovaná“), o ktorom rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom č. k. 2 Co/38/2012-695 z 18. februára 2013 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu a žalovanej nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd ako odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho odvolacími námietkami. Poukazuje predovšetkým na určenie rozsahu BSM s tým, že finančná hodnota 33 193,91 € a motorové vozidlo Nissan Bluebird nemali byť zaradené do BSM. V sťažnosti v tejto súvislosti uvádza:

„Vo svojom odvolaní som poukazoval na to, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil rozsah bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keď medzi veci, ktoré by mali byť zahrnuté do bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaradil motorové vozidlo Nissan bluebird... v hodnote 1.725,05 EUR... a finančná hodnota z účtu č..., vedeného v S., a. s. vo výške 33.193,91 EUR...“

Je preukázateľné, že motorové vozidlo Nissan bluebird, EČ... nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to z dôvodu, že predmetné vozidlo nebolo nadobudnuté počas trvania manželstva, ale po jeho zániku. Uvedenú skutočnosť som počas konania uvádzal a preukazoval. Okresný súd Prešov vo svojom rozsudku, sp. zn. 12C/194/2003-660 zo dňa 23. 02. 2012 na strane č. 10 uviedol, že vzhľadom k tomu, že predmetné motorové vozidlo bolo ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvoде manželstva evidované na žalobcu, patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a vykonal jeho ocenenie formou znaleckého posudku. V odvolaní voči rozsudku prvostupňového súdu som namietal predmetné rozhodnutie súdu zaradiť motorové vozidlo Nissan bluebird, EČ... do bezpodielového spoluvlastníctva manželov poukazujúc na fakt, že vlastníctvo k hnutel'nej veci sa nemení jeho evidenciou na príslušnom dopravnom inšpektoráte, a že táto evidencia

má len správny charakter. Motorové vozidlo je hnutelnou vecou, kde k prevodu vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy dochádza zaplatením kúpnej ceny a odovzdaním hnutelnej veci. Na tejto mojej námietke naďalej trvám, vzhľadom k tomu, že ani odvolací súd sa podľa môjho názoru s vecou dostatočne právne nevysporiadal, nakoľko ani neskúmal otázku držiteľa a vlastníka motorového vozidla, keďže osoba, ktorá vykoná prihlásenie motorového vozidla na ODI PZ nemusí byť automaticky, v tej dobe, aj vlastníkom predmetného vozidla.

Taktiež považujem za jednoznačne preukázané, za akým účelom boli na účet č... vložené finančné prostriedky vo výške 33.193,91 EUR. V čase, kedy bola na predmetný účet pripísaná suma 33.193,91 EUR, mala firma P. nedostatok finančných prostriedkov, a z toho dôvodu som bol nútený požičať si uvedenú sumu na nákup nástroja do výroby. Trvám na tom, že predmetná suma bola súčasťou investičného majetku podniku, a mala byť zohľadnená pri stanovení hodnoty podniku P. Rozhodnutie súdu pojať predmetnú sumu do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a následne túto sumu v rámci vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva manželov aj vypořadať, považujem za rozhodnutie nesprávne a v konečnom dôsledku aj za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. ...

Rozhodnutie, ktorým odvolací súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie, nie je ústavne akceptovateľné. Krajský súd v Prešove sa totiž nedostatočne zaoberal námietkami sťažovateľa, ktorými poukázal na nepreskúmateľnosť rozsudku Okresného súdu v Prešove.

Také rozhodnutie súdu, v ktorom sa súd nevysporiada s námietkami navrhovateľa zásadného významu považujem za arbitrárne, svojvoľné a nemajúce oporu v doterajšej súdnej praxi, a teda z ústavného hľadiska za neospravedliteľné.

Uznesenie odvolacieho súdu sa javí ako nepreskúmateľné čo do dôvodov.“

Sťažovateľ tiež namieta porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

„Som občanom Talianska a na území Slovenskej republiky, kde aj podnikám sa striedavo zdržiavam dlhšiu dobu. Pred začatím pojednávania a ani počas neho ma súd nikdy nevyzval k tomu, aby som sa vyjadril, či ako cudzí štátny občan nepotrebujem tlmočníka. Takýmto konaním súdu mi ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. ...

Z Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 8 Sža/51/2008, kde žalobcom bola osoba, ktorá nebola štátnym príslušníkom Slovenskej republiky vyplýva, že súd by mal mať v konaní preukázané, či žalobca rozumie slovenskému jazyku, či sa v ňom vie vyjadrovať a či mu nie je potrebné zabezpečiť rovnaké postavenie pred súdom prostredníctvom tlmočníka. Nie je rozhodujúce, či žalobca bol zastúpený advokátom, ktorý je slovenským štátnym občanom. Z predmetného uznesenia Najvyššieho súdu taktiež vyplýva, že súd by mal ešte pred nariadením pojednávania zistiť, či žalobca ovláda slovenský jazyk, a či trvá na ustanovení tlmočníka.

Krajský súd v Prešove, a taktiež aj Okresný súd v Prešove, svojim postupom a konaním porušil moje základné právo na rovnaké postavenie účastníkov konania, keď ma ako cudzieho štátneho príslušníka ani len nevyzvali na vyjadrenie, či rozumiem slovenskému jazyku a či trvám na ustanovení tlmočníka.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn... 2Co/38/2012-695, zo dňa 18. 02. 2013 v spojení s rozsudkom 12C/194/2003-660 zo dňa 23. 02. 2012 porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn... 2Co/38/2012-695, zo dňa 18. 02. 2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Prešove 12C/194/2003-660 zo dňa 23. 02. 2012 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je

zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia,

postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa okrem iného (a predovšetkým) princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane (rozsudok ESLP vo veci Delcourt proti Belgicku zo 17. januára 1970, vo veci Dombo Beheer B. V. proti Holandsku z 27. októbra 1993 a pod.). Princíp rovnosti zbraní hrá dôležitú úlohu v každom štádiu súdneho konania a vo vzťahu k rôznym subjektom. Tento princíp je *expressis verbis* vymedzený v čl. 47 ods. 3 ústavy a *implicitne* tvorí aj súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Rovnosť účastníkov súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02, IV. ÚS 126/09).

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku z 18. februára 2013, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, špecificky k odvolacím námietkam sťažovateľa uviedol:

„Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa hodnotí ako dôvodné vyporiadanie finančnej hodnoty 1.000.000,- Sk (33.193,91 Eur), ktorá nepochybne ešte v čase pred zánikom bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov bola vedená na príslušnom účte

v peňažnom ústave a dňa 7. 10. 2002 žalobca realizoval jej výber. Vykonané dokazovanie v tejto súvislosti potvrdzuje, že táto finančná hotovosť bola vložená na účet žalobcu č... vedený vo vtedajšej S., a. s. Táto suma bola prevedená na podúčet č..., potom prevedená späť na hlavný účet a následne opäť prevedená na ďalší podúčet vedený pod č... a to až do 7. 10. 2002. Ak by aj žalobca minul tieto finančné prostriedky v čase od ich výberu do doby zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov a teda za obdobie zhruba 1 a pol mesiaca, uvedené by s ohľadom na krátkosť spomínaného obdobia nasvedčovalo záveru, že finančné prostriedky vynaložil na svoj osobný majetok alebo potreby a navyiac tak urobil bez súhlasu žalovanej. Aj v takom prípade by túto finančnú hotovosť bolo nutné vyporiadať podľa § 150 Občianskeho zákonníka, keďže v rámci tohto vyporiadania i bez návrhu musí súd prihliadnuť na to, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený majetok druhého z manželov. K odvolacím námietkam žalobcu sa zároveň žiada dodať, že táto finančná hotovosť sa nachádzala na osobnom účte žalobcu a rozhodne nebola súčasťou investičného majetku podniku, čo nepochybne vyplynulo zo záverov znaleckého posudku č. 5/2006 znalkyne Ing. J. V. (č. l. 265), ako i znaleckého posudku č. 1/2010 (č. l. 482) vypracovaného znaleckou organizáciou S., s. r. o., P.

Podobne správnym spôsobom pristúpil prvostupňový súd aj k vyporiadaniu ďalšej žalobcom v odvolaní namietanej hnutelnej veci - osobného motorového vozidla typu Nissan Bluebird, EČ:... Za účelom určenia všeobecnej hodnoty tohto motorového vozidla prvostupňový súd nariadil znalecké dokazovanie, keď posudkom č. 2/2006 (č. l. 209) znalec Ing. J. H. túto hodnotu k 19. 11. 2002 vyjadril sumou 51.969,- Sk (1.725,05 Eur). Súčasťou znaleckého posudku je aj kópia technického preukazu motorového vozidla, z obsahu ktorého je zrejmé, že toto bolo prevedené na žalobcu ako nového nadobúdateľa ešte dňa 18. 11. 2002 s tým, že iba k následnému prideleniu novej štátnej poznávacej značky automobilu došlo dňa 2. 12. 2002. Skutočnosť, ktorá by potvrdzovala, že žalobca získal uvádzané motorové vozidlo až po zániku bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov, nebola preukázaná a žalobca v tomto smere v konaní dôkazy neprodukoval.

Súd prvého stupňa napokon postupoval správne aj pri vyporiadaní nehnuteľnosti -bytu nachádzajúceho sa v kat. úz. S. Tento byt bol reálne zakúpený už za trvania manželstva a kúpna cena sa vyplácala zo spoločných prostriedkov účastníkov. Nemožno však nezohľadniť, že tento byt v minulosti patrilo výlučne rodine žalovanej, ktorej ako

spolubývajúcej osobe vznikol nárok na jeho odkúpenie za zostatkovú hodnotu 418,71 Eur. Súd prvého stupňa sa preto mohol odchýliť od zásady rovnosti podielov účastníkov a mieru podielov na tomto majetku vyjadriť vo vyššom, 80 % -nom rozsahu v prospech žalovanej. Pri prikázaní tejto nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobcu súd prvého stupňa rešpektoval zhodné návrhy oboch účastníkov konania.

Zostatková hodnota členského podielu v bytovom družstve k bytu č. 64, nachádzajúceho sa v P., na ulici..., bola ustálená rozsahom sumy 56.000 Eur, ktorú účastníci nenamietali. Keďže v konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 14 C 146/2003 bola ako výlučná nájomkyňa a členka družstva k tomuto bytu určená žalovaná, zostatková hodnota členského podielu k danému bytu bola správne prikázaná tejto účastníčke.

Súd prvého stupňa v závislosti od ustálenia zostatkových hodnôt vyporiadavaných aktív a pasív bývalých manželov, správne rozhodol aj o konečnom finančnom vyporiadaní v sume 14.119,90 Eur, ktorú je povinný uhradiť žalobca. Celková výška aktív vyporiadavaného majetku účastníkov tvorí sumu 131.272,35 Eur a vychádzajúc zo zásady rovnosti podielov, ideálny podiel jedného účastníka má predstavovať sumu 65.636,17 Eur. Žalobcovi boli prikázané do výlučného vlastníctva veci v celkovej hodnote 74.771,11 Eur, čo presahuje výšku ideálneho podielu o sumu 9.137,94 Eur. K. tejto sume je potrebné prirátat ešte 30 % hodnoty nehnuteľnosti - bytu nachádzajúceho sa v kat. úz. S., čo predstavuje 10.419,90 Eur (z celkovej hodnoty tohto bytu 34.733 Eur). Vyporiadavané boli však aj pasíva účastníkov, keď výška týchto dlhov spolu dosiahla sumu 10.828,47 Eur, z čoho polovica tvorí 5.437,47 Eur, ktorú je potrebné odrátat od podielu žalobcu. V závislosti od uvedeného je žalobca povinný vyplatiť žalovanej už spomínanú sumu 14.119,90 Eur.“

Ústavný súd pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového,

ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu č. k. 12 C/194/2003-660 z 23. februára 2012, ktorým okresný súd určil predmet BSM a špecifikovaným spôsobom toto BSM vyporiadal. V odôvodnení poukázal na celý priebeh dokazovania a na skutkové zistenia, ktoré boli dokazovaním preukázané. K motorovému vozidlu Nissan Bluebird uviedol:

«Čo sa týka motorového vozidla Nissan bluebird, EČ..., toto motorové vozidlo bolo ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva evidované na žalobcu a súd mal za to, že toto motorové vozidlo patrí do masy BSM. Jeho ocenenie bolo vykonané znaleckým posudkom Ing. J. H., znalca z odboru „odhad hodnoty cestných vozidiel“ a zo znaleckého posudku č. 2/2006 (č. listu spisu 209 až 223) vyplynulo, že toto motorové vozidlo malo ku dňu 19. 11. 2002 hodnotu 51.969,- Sk vrátane DPH, to je suma 1.725,05 EUR.»

K finančnej hodnote 1 000 000 Sk okresný súd uviedol:

„Z výpisov účtov, ktoré boli žiadané od 1. 5. 2002 do 19. 11. 2002 a prehľadu finančných transakcií mal súd zistené, že dňa 26. 9. 2002 na účet žalobcu č... vedený v S. a. s. bolo vložených v hotovosti 1.000.000,- Sk. Následne bol na podúčet č... prevedený tento jeden milión, ktorý bol dňa 1. 10. 2002 opätovne žalobcom prevedený späť na hlavný účet č... vedený v S. a. s. a následne v ten istý deň bol prevedený na ďalší podúčet vedený pod číslom..., kde bol tento jeden milión od 1. 10. 2002 do 7. 10. 2002. Dňa 7. 10. 2002 bol opätovne prevedený žalobcom na hlavný účet, kedy bol aj hotovostný výber pokladničným dokladom.

Kedže v zmysle vyjadreného právneho záveru odvolacieho súdu bolo potrebné vyporiadať aj túto finančnú hodnotu súd zahrnul do vyporiadania aj túto hodnotu, pričom, bezpochyby mal súd zistené, že táto hodnota sa nachádzala na osobnom účte žalobcu, a nebola poňatá do investičného majetku podniku ako vyplynulo už zo znaleckého dokazovania.“

V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd tiež uviedol:

„Vychádzajúc z citovaného ust. § 143 Občianskeho zákonníka a na základe zisteného skutkového stavu veci súd ustálil, že do masy BSM patria nehnuteľnosti a hnutel'né veci uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Vysporiadanie BSM súd uskutočnil ex tunc ku dňu zániku manželstva - 19. 11. 2002. Pri vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov súd vychádzal z predpokladu, že podiely oboch bývalých manželov na mase BSM sú rovnaké (okrem nehnuteľnosti bytu nachádzajúceho sa v S.). Zbral pritom do úvahy akou mierou sa ten ktorý z manželov pričínili o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku. Zohľadnil skutočnosť, že príjem žalobcu aj keď bol zrejme na začiatku manželstva niekoľkonásobne vyšší ako príjem žalovanej v závere ich manželstva však jeho pričinením ako podnikateľa naopak už k jeho udržaniu neprispel, ak nie priamo zapríčinil jeho úpadok. Navyiac v o čo väčšej miere sa žalobca podieľal pôvodne na materiálnom zabezpečovaní rodiny, na začiatku manželstva v o to väčšej miere sa žalovaná sa podieľala na zabezpečení chodu domácnosti a výchove dcéry osobnou starostlivosťou. Pri zohľadnení vyššie uvedených skutočností má podľa názoru súdu každý z účastníkov konania nárok na polovicu majetku patriaceho do BSM okrem vyššie uvádzanej nehnuteľnosti. Inak neboli zistené skutočnosti, ktoré odôvodňujú, aby sa súd pri vyporiadaní odchýlil od zásady rovnosti podielov oboch účastníkov na spoločnom majetku, čoho sa aj žalobca domáhal.

Hodnota nehnuteľnosti a hnutel'ných veci ktoré tvoria masu BSM je v sume 131.272,35 eur. Podiel aktív pre každého z účastníkov pri rovnosti podielov predstavuje sumu 65.636,17 eur. Do výlučného vlastníctva žalovanej pripadli hnutel'né veci a hodnota členského podielu v celkovej sume 56.498,24 eur a žalobcu v hodnote 74.774,11 eur (finančná hotovosť na účtoch, hnutel'né veci, motorové vozidlo, nehnuteľnosť byt v S.) Záväzky k 19. 11. 2002 (v súčasnosti tejto sume už nezodpovedajú nakoľko žalobca splatil spolu sumu 10.828,47 eur P. už len z výlučných prostriedkov) predstavovali spolu sumu 10.828,47 eur na každého z účastníkov pripadla teda aj polovica záväzkov v sume 5.437,47 eur. Podiel žalobcu oproti rovnej polovici hodnoty majetku predstavuje o 9.137,94 eur viac (74.774,11 eur - 65.636,17 = 9.137,94 eur).

Žalovaná oproti rovnej polovici hodnoty majetku dostala menej o 9.137,94 eur (65.636,17 eur - 56.498,24 eur = 9.137,94 eur). Od tejto sumy treba ale odpočítať podiel žalovanej na spoločnom dlhu 5.437,47 eur čo predstavuje sumu potom sumu 3.700,46 eur

Tak žalobca by bol povinný žalovanej na vyporiadanie zaplatiť 3.700,46 eur. Avšak pri disparite podielu k nehnuteľnosti a to nachádzajúcej sa v kat. úz. S. zapísanej na LV č. 3273, a to byt č. 3, na 1. podlaží, v dome s. č. 601, v hodnote 34.733 eur, treba pripočítať žalovanej ešte 30 % z hodnoty tohto bytu (nakoľko pri rovnosti podielov už bolo započítaných 50 % ako bolo vyššie zdôvodnené, že súd za dôvodnú považuje disparitu 80 % žalobkyni ku 20 % žalobcových čiže je potrebné pripočítať ešte 30 % čo je z 34.733 eur suma 10.419,90 eur) Tak žalobca je povinný žalovanej na vyporiadanie zaplatiť 3.700,46 eur + 10.419,90 eur = 14.110,90 eur.

Pri prikázaní hnutel'nych vecí do výlučného vlastníctva žalobcu a žalovanej súd vychádzal najmä z vyjadrení účastníkov, ale najmä z účelného využitia nehnuteľností ako aj hnutel'nych vecí. “

1. V sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd nedostatočne odôvodnil svoj rozsudok sp. zn. 2 Co/38/2012 z 18. februára 2013.

Z odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu z 18. februára 2013 v spojení s rozsudkom okresného súdu z 23. februára 2012 je zrejmé, že okresný súd ustálil jednotlivé majetkové hodnoty (hnuteľné a nehnuteľné veci, peňažné prostriedky), ktoré patria do BSM. Následne okresný súd podrobne odôvodnil spôsob určenia hodnoty jednotlivých vecí a to, ktorému účastníkovi ich prikazuje do výlučného vlastníctva, a vysvetlil, ako určil podiel oboch účastníkov podľa § 150 Občianskeho zákonníka. Krajský súd následne preskúmal odôvodnenie okresného súdu, pričom špecificky reagoval a vysporiadal sa s odvolacími námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa konkrétnych majetkových hodnôt, ktoré boli zaradené do BSM [motorové vozidlo Nissan Bluebird a peňažné prostriedky v sume 1 000 000 Sk (33 193,91 €)]. Ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu v spojení s právnymi závermi okresného súdu sú založené na dostatočnom zistení skutkového stavu, sú založené na primeranej aplikácii a výklade príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, nie sú arbitrárne, pričom konajúce súdy svoje závery primeraným spôsobom odôvodnili. Odôvodnenie namietaného rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu tvorí dostatočný podklad rozhodnutia krajského

súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu. Argumentácia sťažovateľa vyjadruje nespokojnosť s rozsudkami krajského súdu a okresného súdu a je prejavom odlišného právneho názoru na zistený skutkový stav. Sťažovateľom uvádzané skutočnosti ale nijako neindikujú také pochybenia v namietanom rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom krajského súdu z 18. februára 2013. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti týkajúcej sa namietania porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ tiež namieta porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v namietanom konaní tým, že

ani okresný súd a ani krajský súd ho nevyzvali oznámiť, či rozumie slovenskému jazyku a či trvá na ustanovení tlmočníka.

V súvislosti s uvedenou námietkou sťažovateľa ústavný súd pripomína jednu zo základných zásad práva, ktorou je „vigilantibus iura scripta sunt“, teda bdelym patrí právo, alebo nech si každý stráži svoje práva, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Táto zásada teda predpokladá, že sťažovateľ musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv (m. m. IV. ÚS 301/07, I. ÚS 1/2013, I. ÚS 213/2013).

Sťažovateľ v sťažnosti nijako neargumentuje, že sám v konaní požiadal o ustanovenie tlmočníka z dôvodu, že nerozumie jazyku, v ktorom sa konanie vedie. Rovnako tak argumentácia sťažovateľa nijako nasvedčuje tomu, že po tom, čo by v konaní vykonal procesný úkon, ktorým by žiadal o ustanovenie tlmočníka, sa konajúce súdy nezaoberali jeho návrhom, prípadne by tomuto návrhu nevyhoveli. Na tomto základe nemožno akceptovať námietku sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, preto ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd takto dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia označených základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co/38/2012 z 18. februára 2013 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol v celom rozsahu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2013